

později úřadem samým dokumentováno tím, že označil st-lce nájemníka jiného. V důsledku názoru právě vyloženého jest však míti za to, že oním fakticky nastalým vzdáním se bytu zajištění provedené výměrem z 10. ledna 1924 zaniklo, že výměr ten pozbyl jakékoli právní účinnosti.

Tento výklad jest v úplné shodě s tendencí, kterou zřejmě sleduje odst. 3. § 13 cit. zákona, totiž majiteli domu vrátiti volnou dispozici s bytem, jakmile podmínkám v odst. 3. přesně vytčeným není vyhověno, majitele domu zbaviti závazku ze zajištění vyplývajícího, jestliže byt, který se uprázdnil služebním přeložením státního zaměstnance, není i h n e d bez jakéhokoli přerušení skutečně převzat jiným státním zaměstnancem.

Pominula-li však účinnost zajišťovacího výměru z 10. ledna 1924 tím, že Amalie V. se do bytu nenastěhovala a tak se ho fakticky vzdala, nebyl úřad již oprávněn na základě onoho výměru označiti majitelce domu nájemce jiného s účinkem v odst. 1. § 13 vytčeným.

Z ustanovení § 13, zejména z tendence v odst. 3 jasně projevené dlužno jest však vyvoditi i konsekvence další, že úřadu vzata jest možnost, aby zaniklo-li zajištění podle odst. 3., vydával na témže skutkovém základě — v daném případě na základě uprázdnění bytu přeložením Václava B. — zajišťovací výměr nový.

Nemají proto výměry prvé stolice z 21. června a z 25. srpna 1924, jimiž bylo vysloveno, že onen byt se zajišťuje prvním pro Václava T., druhým pro Antonína R., opory v zákoně. Bylo proto nař. rozhodnutí z 8. ledna 1925 zrušiti pro nezákonnost. — — — —

Č. 4974.

Domovské právo. — Obecní zaměstnanci (Slovensko): * **Není právní normy podle práva uherského, podle které by přijetí do služeb obce na Slovensku zakládalo domovské právo přijatého v oné obci.**

(Nález ze dne 5. října 1925 č. 13.028).

V ě c: Ondřej H. v K. proti župnímu úřadu v Bratislavě o domovskou příslušnost.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Na základě žádosti st-lovy o vydání domovského listu usneslo se zastupitelstvo města Komárna dne 17. ledna 1924, že uznává st-le, městského strážníka a doručovatele a jeho dceru za příslušníky města a nařizuje, aby jim byl vydán domovský list. K vetu podanému městským notářským úřadem v Komárně rozhodl okresní úřad tamže dne 13. března 1924, že zastavuje podle § 11 zák. z 22. března 1920 č. 211 Sb. výkon tohoto usnesení. Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad st-lovo odvolání.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto:

Pokud by ze stížnosti bylo souditi, že st-l hájí názor, že nabyt domovské příslušnosti v městě Komárně bez dalšího již tím, že byl přijat do služeb města toho, postrádalo by tvrzení to veškerého zákonného podkladu, když není právní normy, jež by s přijetím do obecní služby spo-

jovala také, jak st-1 se domnívá, automatické nabytí domovské příslušnosti v oné obci; zbývá tedy jen otázka, zda st-1 práva toho nabytí z druhého titulu, jehož se dovolává, totiž na základě § 10 zák. čl. XXII z 1886. — — — —

Č. 4975.

Živnostenské právo. — Nemocenské pojišťování:
I. Povinnými členy mistrovských nemocenských pokladen společenstevních mohou býti jen osoby fyzické, které jsou členy společenstva. —
II. Ve sporech o povinné členství v takovéto pokladně rozhodují úřady živnostenské.

(Nález ze dne 5. října 1925 č. 18.471.)

V ě c: Nemocenská pokladna pro členy měšťanského společenstva hostinských a výčepníků v Praze (adv. Dr. Jos. Josifko) proti ministerstvu obchodu o pojistnou povinnost obchodnického spolku »Merkur«.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Jde o spor mezi stěžující si mistrovskou pokladnou a obchodnickým spolkem »Merkur« v Praze o placení nemocenských příspěvků. Spor takový mezi těmiž stranami řešilo svého času již býv. min. obch. ve Vídni, jež výnosem ze 14. prosince 1912 uznalo v pořadí instancí, že spolek »Merkur« není členem obligatorní nemocenské pokladny pro členy měšťanského společenstva hostinských a výčepníků v Praze.

Na mimořádné valné hromadě delegátů této mistrovské pokladny, konané dne 9. července 1919, byly usneseny změny stanov, které došly schválení výnosem zsr-é z 19. srpna 1919. Odst. 6 a 7 § 6 těchto změných stanov zní takto: »Osoby právnické, pokud jsou členy společenstva pražských výčepníků, nejsou živn. zákonem osvobozeny od povinného členství nemoc. pokladny, mohou však nároky na nemoc. dávky postoupiti svému schválenému zástupci, případně jmenovati jednoho ze svých podílníků, který by tyto nároky měl. Takto jmenovaný nesmí býti přes 60 roků starý, nesmí trpěti nemocí chronickou neb nevyléčitelnou a má nároky tytéž jako člen živnost osobně neprovozující (§ 7, odst. 4.). Nároku na pohřebné nemá.«

Podáním z 15. října 1919 obrátil se obchodnický spolek »Merkur« v Praze na magistrát hl. m. Prahy se sdělením, že nemoc. pokladna pro členy měšťanského společenstva hostinských a výčepníků v Praze dle přípisu z 20. září 1919 stojí na stanovisku, že vzhledem ke změněným stanovám stávají se i osoby právnické jejími členy, tudíž i jmenovaný spolek jakožto majitel hostinské koncese v čp. 68-V. v Praze.

Ve sporu tímto podáním zahájeném rozhodl magistrát hl. m. Prahy výměrem ze 13. června 1921, že obchodnický spolek »Merkur« v Praze jako majitel koncese hostinské a jako člen měšť. společenstva hostinských a výčepníků v Praze je st členem nemoc. pokladny pro členy měšť. společenstva hostinských a výčepníků v Praze a že jest povinen plniti veškeré povinnosti s tímto členstvím spojené, zejména platiti pojistné příspěvky, ježto dle § 6, odst. 6 úředně schválených stanov této